

“Return unto Me ... That I May Heal You”

By Elder S. Mark Palmer
Of the Presidency of the Seventy

Sugrįžkite pas mane, kad galėčiau jus išgydyti

Vyresnysis S. Markas Palmeris
Septyniadešimčių prezidentūros narys

April 2025 general conference

*There is rejoicing in heaven over those who return.
It is not too late for you to come back.*

We once lived in a home surrounded by majestic trees. Next to the entrance was a beautiful willow tree. One sad night a mighty storm blew, and the willow came crashing down. It lay on the ground with its roots pulled out and was a sorry sight.

I was ready to rev up the chainsaw and cut the tree up for firewood when our neighbour came running out to stop me. He chastised me for giving up on the tree, and he emphatically urged us not to get rid of it. He then pointed to one root still in the ground and said that if we propped the tree up, cut off its branches, and nourished it, the roots would take hold once again.

I was sceptical and doubted how a tree so obviously fallen and in trouble could possibly survive and come back to life. I reasoned that even if it did begin growing again, it would surely not survive the next storm. But knowing our neighbour believed the tree still had a future, we went along with the plan.

And the result? After some time, we saw signs of life as the tree began to take root. Now, 12 years later, the tree is vibrant and full of life, with strong roots, and once again contributing to the beauty of the landscape.

While I meet Saints around the world, I am reminded of this willow tree and how there is hope even when all seems lost. Some once had testimonies of the gospel that were strong and vibrant like the willow. Then, for uniquely personal reasons, those testimonies became weakened, leading to a loss of faith. Others hang on with the

Danguje džiūgaujama dėl tų, kurie sugrįžta. Jums dar ne per vėlu sugrįžti.

Kadaise gyvenome namuose, apsuptuose didingų medžių. Šalia įėjimo augo gražus gluosnis. Vieną liūdną naktį praūžė galinga audra, ir gluosnis nuvirto. Jis gulėjo ant žemės su išrautomis šaknimis, ir vaizdas buvo apgailėtinas.

Jau buvau pasiruošęs užkurti grandininį pjūklą ir supjaustyti medį malkoms, kai išbėgo kaimynas ir mane sustabdė. Jis papriekaištavo man, kad taip nusprendžiau, ir primygtinai ragino mus medžio nešalinti. Tada jis atkreipė dėmesį į vieną šaknį, vis dar esančią žemėje, ir pasakė, kad, jei medį paremtume, nupjautume šakas ir jį pamaitintume, šaknis vėl įsitvirtintų.

Buvau nusiteikęs skeptiškai ir abejojau, kaip medis, taip akivaizdžiai nuvirtęs ir patekęs į bėdą, galėtų išgyventi ir atgimti. Svarsčiau, kad net jei jis vėl imtų augti, tikrai neatlaikytų kitos audros. Tačiau žinodami, kad mūsų kaimynas tiki, jog medis dar gali išgyventi, sutikome su šiuo planu.

Ir kuo gi tai baigėsi? Po kurio laiko, medžiui pradėjus leisti šaknis, pamatėme gyvybės ženklų. Dabar, praėjus 12 metų, medis yra sveikas bei pilnas gyvybės, turi tvirtas šaknis ir vėl puošia kraštovaizdį.

Susitikinėdamas su šventaisiais visame pasaulyje, prisimenu šį gluosnį ir tai, kad vilties yra net tada, kai viskas atrodo prarasta. Kai kurie kadaise turėjo evangelijos liudijimus, kurie buvo stiprūs ir gyvybingi kaip tas gluosnis. Paskui dėl įvairių asmeninių priežasčių šie liudijimai susilpnėjo, ir dėl to tikėjimas buvo prarastas. Kiti

slimmest of roots tapping into gospel soil.

Yet again and again, I am inspired by the stories of so many who have chosen to renew their discipleship and come back to their Church home. Rather than discarding their faith and belief like worthless firewood, instead they have responded to spiritual promptings and loving invitations to return.

I attended a stake conference in Korea where a returning member shared: “I thank the brothers for their willingness to accept my lack of faith and my weakness, for reaching out to me, and for the members who are always so kind to me. I still have a lot of friends around me who are less active. It’s funny, but they tell each other to go back to the Church to get their faith back. I think maybe they are all longing for faith.”

To all who are longing for faith, we invite you to come back. I promise your faith can be strengthened as you once again worship with the Saints.

A former missionary from Africa wrote a senior Church leader, apologising and seeking forgiveness for being offended by his teachings about a certain cultural tradition, which then led him to leave the Church. He humbly expressed: “Sadly, the fact that I took offense 15 years ago has made me pay an extremely heavy price. I lost so much—much more than I ever imagined. I am deeply embarrassed by the harm I may have caused along the way, but above all else I am pleased that I have found my way back.”

To all who recognise what you have lost, we invite you to come back so you can once again taste the joyous fruit of the gospel.

A sister in the United States was gone from the Church for many years. Her story of coming back includes powerful lessons for parents and family members who anguish over loved ones who step away. She wrote:

“I could list a myriad of reasons for why I walked away from the Church, the gospel, and in a way, my family. But they really don’t matter. I didn’t make one big decision to leave the Church—I probably made a thousand choices. But one thing I have always known is that my parents did make one big decision, and they stuck to it. They decided to love me.

“I couldn’t possibly know how many tears have been shed, how many sleepless nights, nor

laikosi įsišakniję evangelijos dirvoje ploniausiomis šaknimis.

Tačiau vėl ir vėl mane įkvepia istorijos daugelio žmonių, nusprendusių atnaujinti savo mokinystę ir sugrįžti į savo Bažnyčios namus. Užuoť išmetę savo tikėjimą ir įsitikinimus kaip bevertes malkas, jie atsiliepė į dvasinius raginimus ir meilės kupinus kvietimus sugrįžti.

Dalyvavau Korėjoje vykusioje kuolo konferencijoje, kurioje vienas grįžęs narys pasakojo: „Dėkoju broliams už jų pasiryžimą priimti mano tikėjimo stoką ir mano silpnumą, už tai, kad ištiesė man pagalbos ranką, ir už narius, kurie visada tokie malonūs man. Mane vis dar supa daug draugų, kurie yra mažiau aktyvūs. Juokinga, bet jie patarinėja vienas kitam grįžti į Bažnyčią ir susigrąžinti tikėjimą. Manau, kad galbūt jie visiilgisi tikėjimo.“

Visus, kurie ilgisi tikėjimo, kviečiame sugrįžti. Pažadų, kad jūsų tikėjimas gali sustiprėti, kai vėl garbinsite kartu su šventaisiais.

Buvęs misionierius iš Afrikos parašė aukštam Bažnyčios vadovui, atsiprašė ir siekė atleidimo už tai, kad įsižeidė dėl jo mokymo apie tam tikrą kultūrinę tradiciją ir todėl pasitraukė iš Bažnyčios. Jis nuolankiai pareiškė: „Dėl to, kad prieš 15 metų įsižeidžiau, deja, teko sumokėti labai didelę kainą. Praradau tiek daug—daug daugiau, nei galėjau įsivaizduoti. Man labai gėda dėl žalos, kurią galėjau padaryti, bet labiau už viską džiaugiuosi, kad radau kelią atgal.“

Visus, kurie suvokia, ką prarado, kviečiame sugrįžti, kad vėl galėtumėte ragauti džiaugsmingų evangelijos vaisių.

Viena sesuo Jungtinėse Valstijose daugelį metų buvo palikusi Bažnyčią. Jos sugrįžimo istorija apima veiksmingas pamokas tėvams ir šeimos nariams, sielvartaujantiems dėl artimųjų, kurie paliko Bažnyčią. Ji rašė:

„Galėčiau išvardyti begalę priežasčių, kodėl atsiribojau nuo Bažnyčios, evangelijos ir tam tikra prasme nuo šeimos. Tačiau jos iš tiesų nesvarbios. Nepriėmiau vieno svarbaus sprendimo palikti Bažnyčią – greičiau padariau tūkstantį pasirinkimų. Tačiau visada žinojau, kad mano tėvai priėmė vieną svarbų sprendimą ir jo laikėsi. Jie nusprendė mane mylėti.

Negalėjau žinoti, kiek ašarų buvo išlieta, kiek naktų nemiegota ir kiek nuoširdžių maldos

how many heartfelt pleading words of prayer have been uttered on my behalf. They didn't call me out on my sins; rather, they called out to me in my sinfulness. They didn't make me feel unwelcome in their home and at family gatherings; any of those feelings were of my own doing. Instead, they continued to welcome me. They must have seen my light dim over time. But they knew that the person I was back then was just a shadow of who I was yet to become.

“Just as my path away from the Church was complex, so was my way back. But one thing that was not hard about coming back was the feeling of being back home where I belong.”

My message today is especially to all who once felt the Spirit but question whether there is a way back or a place for you in the restored Church of Jesus Christ. It is also for any who are barely hanging on or who are tempted to step away.

This message is not a challenge, and it is not a condemnation. It is an invitation, extended with love and a sincere desire to welcome you back to your spiritual home.

I have prayed that you will feel the witness of the Holy Ghost as you now hear this loving invitation and magnificent promise from our Saviour, Jesus Christ:

“Will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?”

Every week many are responding to the Saviour's invitation by returning to discipleship and Church activity, quietly and humbly seeking the healing that Jesus promises. And contrary to narratives which sometimes circulate, record numbers of our young people are choosing to stay strong and to grow their faith in Jesus Christ.

When some of Jesus's followers in Capernaum found His teachings hard and chose to leave, He turned to His Apostles and asked, “Will ye also go away?”

This is the question we each must answer as we face our individual times of testing. Peter's response to Jesus is timeless and resounding: “To whom shall we go? thou hast the words of eternal life.”

So as you consider the Saviour's invitation to return unto Him, what might you learn from the story of the willow tree?

The journey back is often not easy or comfortable, but it is worth it. When our willow was

žodžių buvo išsakyta dėl manęs. Jie nepriekaištavo dėl mano nuodėmių, bet mane palaikė man skęstant nuodėmingume. Jie nevertė manęs jaustis nepageidaujama jų namuose ir šeimos susibūrimuose; tokie jausmai buvo mano pačios kaltė. Priešingai, jie ir toliau mane priimdavo. Jie turbūt matė, kad laikui bėgant mano šviesa blėsta. Tačiau jie žinojo, kad tas asmuo, kuriuo buvau tada, – tai tik šešėlis to, kuo dar turiu tapti.

Kaip mano kelias iš Bažnyčios buvo sudėtingas, toks buvo ir mano kelias atgal. Tačiau vienas dalykas, dėl kurio nebuvo sunku grįžti, – tai jausmas, kad grįžau namo, kur mano vieta.“

Šiandienos žinią pirmiausia skiriu visiems, kurie kadaise jautė Dvasią, bet abejoja, ar yra kelias atgal ir ar jiems yra vietos atkurtoje Jėzaus Kristaus Bažnyčioje. Ji taip pat skirta tiems, kurie vos laikosi arba kuriems kyla pagunda pasitraukti.

Ši žinia nėra iššūkis ar pasmerkimas. Tai kvietimas, išsakytas su meile ir nuoširdžiu troškimu priimti jus atgal į jūsų dvasinius namus.

Meldžiausi, kad girdėdami šį meilų mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus kvietimą ir nuostabų pažadą pajustumėte Šventosios Dvasios liudijimą:

„Ar dabar nesugrįšite pas mane ir neatgailausite dėl savo nuodėmių, ir neatsiversite, kad galėčiau jus išgydyti?“

Kiekvieną savaitę daugelis atsiliepia į Gelbėtojo kvietimą sugrįždami į mokinystės kelią ir tapdami aktyvūs Bažnyčioje, tyliai ir nuolankiai ieškodami Jėzaus pažadėto išgydymo. Ir priešingai, nei kartais skelbiama, rekordinis skaičius mūsų jaunimo pasirenka išlikti stiprūs ir ugdyti savo tikėjimą Jėzumi Kristumi.

Kai daugeliui Jėzaus sekėjų Kafarnaume Jo mokymas pasirodė griežtas ir jie nusprendė pasitraukti, Jis kreipėsi į savo apaštalus klausdamas: „Gal ir jūs norite pasitraukti?“

Tai klausimas, į kurį kiekvienas turime atsakyti, kai susiduriame su asmeniniais išbandymų laikotarpiais. Petro atsakymas Jėzui yra nesensantis ir svarus: „Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.“

Taigi, apsvarstydami Gelbėtojo kvietimą sugrįžti pas Jį, ko galite pasimokyti iš istorijos apie gluosnį?

Kelionė atgal dažnai būna nelengva ir nepatogi, bet ji verta to. Kai mūsų gluosnis buvo

stood back up, all its branches were cut away. It was not pretty. We too may feel vulnerable as we discard old ways and are stripped of pride. Focusing your faith on Jesus Christ and His gospel—the trunk and the roots—will give you the hope and the courage to take that first step back.

It took many years for our willow to regain its former strength and beauty. Now it is even stronger and more beautiful than before. Be patient as your faith and testimony also grow. This includes not taking offense at thoughtless comments like “Where have you been all these years?”

The willow would never have survived without constant care and nourishment. You will nourish your faith and your testimony as you feast at the sacrament table each week and as you worship in the house of the Lord.

Just as the willow needed sunshine for its branches and leaves to grow again, so your testimony will grow as you stay sensitive to the feelings and the witness of the Spirit. Learn from Amulek, who described his time as a less-active member by saying, “I was called many times and I would not hear.”

My neighbour knew what the willow could once again become. So too the Lord knows your divine potential and what your faith and your testimony can become. He will never give up on you. Through the Atonement of Jesus Christ, all that is broken can be healed.

I witness that there is rejoicing in heaven over those who return. You are needed, and you are loved. I testify that Jesus Christ is our Saviour and that He blesses all who return unto Him with greater peace and with great joy. His arms of mercy are not folded but are open and extended to you. It is not too late for you to come back. With all the love in our hearts, we welcome you home. In the name of Jesus Christ, amen.

pakeltas, jam buvo nupjautos visos šakos. Nebuvo gražu. Mes taip pat galime jaustis pažeidžiami, kai atsisakome senų įpročių ir nusikratome išdidumo. Sutelkę tikėjimą į Jėzų Kristų ir Jo evangeliją – kamieną ir šaknis – įgysite vilties ir drąsos žengti tą pirmąjį žingsnį atgal.

Prireikė daug metų, kad mūsų gluosnis atgautų buvusį tvirtumą ir grožį. Dabar jis dar stipresnis ir gražesnis nei anksčiau. Būkite kantrūs, nes jūsų tikėjimas ir liudijimas taip pat auga. Tai reiškia, kad nereikia išsižeisti dėl neapgalvotų komentarų, pavyzdžiui, „Kur buvai visus tuos metus?“

Be nuolatinės priežiūros ir puoselėjimo gluosnis niekaip nebūtų išgyvenęs. Kiekvieną savaitę sotindamiesi prie sakramento stalo ir garbindami Viešpaties namuose, puoselėsite savo tikėjimą ir liudijimą.

Kaip gluosniui reikėjo saulės šviesos, kad jo šakos ir lapai vėl augtų, taip ir jūsų liudijimas augs, jei liksite jautrūs Dvasios jausmams ir liudijimui. Pasimokykite iš Amuleko, kuris laikotarpį, kai buvo mažiau aktyvus narys, apibūdino taip: „Buvau daug kartų šaukiamas, bet nenorėjau girdėti.“

Mano kaimynas žinojo, koks vėl gali tapti gluosnis. Taip pat ir Viešpats žino jūsų dieviškąjį potencialą ir tai, kuo gali tapti jūsų tikėjimas ir liudijimas. Jis niekada jūsų neapleis. Per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą viskas, kas pažeista, gali būti išgydyta.

Liudiju, kad danguje džiūgaujama dėl tų, kurie sugrįžta. Esate reikalingi ir mylimi. Liudiju, kad Jėzus Kristus yra mūsų Gelbėtojas ir kad visus, kurie pas Jį sugrįžta, Jis laimina suteikdamas daugiau ramybės ir daug džiaugsmo. Jo gailestingumo rankos nėra sudėtos, bet atviros ir ištiestos jums. Jums dar ne per vėlu sugrįžti. Su meilės kupinomis širdimis laukiame jūsų grįžtant namo. Jėzaus Kristaus vardu, amen.